

«És enriquidor marxar per tenir la llibertat de decidir si tornar o no»

Viatgem a la gèlida capital de Finlàndia de la mà d'Adriana Fort per conèixer la Roser Gabriel, una palleresa apassionada de la música i l'acordió

Primer aprenent a tocar l'acordió a Rialp i, després, estudiant a l'Escola Superior de Música de Catalunya (<http://www.esmuc.cat/>) (ESMUC), Roser Gabriel (Ribera de Cardós, 1993) ha viscut i continua vivint envoltada de música. Va anar d'erasmus a Helsinki fa dos anys i ara hi ha tornat per continuar ampliant els seus coneixements d'acordió cursant un màster durant dos anys i mig. Li agradaria tornar acabats els estudis, però viu el dia a dia i no té res previst.

Quan i per què vas marxar?

Vaig marxar al setembre per començar el màster, però ja havia estudiat aquí fa dos anys, quan vaig venir d'erasmus. Llavors vaig estar a Finlàndia de setembre a juny i em van agradar molt Helsinki i l'acadèmia on estudio música. L'any passat vaig acabar la carrera a l'ESMUC i vaig voler seguir estudiant. Com ja sabia que Finlàndia era un bon lloc per fer-ho, vaig venir al maig a fer els exàmens a màster i em van agafar.

I en què consisteixen els estudis que estàs fent?

Jo a Barcelona ja vaig fer la carrera especialitzant-me en l'acordió, tocant-lo a l'ESMUC. El màster que estic fent ara consisteix en continuar amb aquesta dinàmica, durant els dos anys i mig que

dura. Durant aquests dos anys t'especialitzes en un instrument, tot i que pots triar diferents crèdits per tocar amb gent o per tenir un segon instrument. Al final de tot has de tocar en un concert i valoren la teva manera d'expressar-te, valoren la part artística.

I aquí a Catalunya o a Espanya hi havia alguna acadèmia que et cridés l'atenció, o Finlàndia ja era la teva primera opció?

Vaig decidir-ho quan estava fent la carrera a l'ESMUC i veia que estava una mica cansada d'estar a Barcelona i necessitava un canvi en tot, també en la meva música i com a persona. Vaig dir-me: "per què no? Faig un Erasmus i vaig a algun lloc". Després, a l'hora d'escollir on fer el màster, em vaig decidir per Helsinki perquè ja hi havia estat abans.

Com és el teu dia a dia?

Fent, creant i escoltant música. El meu dia a dia és la música, l'assaig amb l'acordió, però també coneixent a gent nova i anant a concerts.

Pretens quedar-te allà on vius després d'acabar el màster?

De moment no ho crec, però no sé què passarà d'aquí a dos anys i mig. Poden canviar moltes coses. No tinc una idea clara, estic oberta a que passi el que hagi de passar.

Podries fer el que fas al Pallars?

No. És a dir, puc tocar l'acordió perquè ja ho feia quan ensenyava a l'Escola de Música de Rialp, i també puc tocar. Però per continuar formant-me més professionalment ho he de fer fora del Pallars.

A què has renunciat per estar fora?

El primer que em ve al cap és renunciar a la feina, perquè l'any passat estava treballant de professora d'acordió a l'Escola Itinerant de Música del Pallars. Si bé no era el meu somni, era una feina que m'agradava molt perquè vaig començar a estudiar allí i em feia il·lusió poder ser professora del mateix lloc on jo m'havia format. Vaig haver de decidir si em quedava allà, on hi estava molt bé fent el que feia, on aprenia... va ser una mica difícil. També ho va ser renunciar a la família, tot i que va ser diferent. Saps que tan a la família com als amics els continues tenint, encara que renunciïs a passar totes aquestes estones tenint-los a prop. Amb els avis i la meua iaia va ser diferent; renunciïs a poder-los veure ara, que ja són grans, i sempre els hi dones una alegria quan els vas a veure. Ara això últim és una mica més complicat.

Et penedeixes d'haver marxat?

No, de cap manera. De fet, és el millor que em podria haver passat. Marxar ha estat una de les coses que més m'ha obert com a persona, i també m'ha aportat moltes coses positives.

Ho tornaries a fer?

Sí. No seria exactament el mateix que ara, però m'agrada marxar. M'agrada conèixer nous llocs i viatjar, perquè trobo que és molt enriquidor conèixer aquests nous llocs, aquesta nova gent... i la música que fan a cada cultura. Sento curiositat per viatjar.

Com veus el Pallars des de fora?

El Pallars és molt bonic i té uns paisatges preciosos que penso que a tothom que he portat li han encantat. És un lloc molt màgic, però a la vegada està molt apartat de tot. Jo perquè sóc d'allí i a mi no em costa baixar a Barcelona, però sé que a la gent de fora li costa pujar. El Pallars és un lloc

que està lluny, una mica incomunicat. Té aquesta màgia, de fet, per aïllar-se, però li falten coses.

Com què?

Hi falten activitats, moviment, més esdeveniments culturals... i també més gent. Penso que hi ha molts projectes que es poden fer al Pallars, que poden tirar endavant i fer que hi hagi un altre moviment.

Amb quina freqüència tens previst tornar?

D'aquí poc vindré a fer una petita visita i al desembre tinc previst tornar, perquè vaig a un concurs al País Basc i aprofito per quedar-me. Com que el festival d'acordió d'Arrasate és a mitjans de desembre em quedaré també per Nadal. Després tinc previst tornar a l'estiu, però encara no sé si entremig faré alguna altra visita. Depèn.

La música, i en especial l'acordió, és el dia a dia de la Roser Gabriel. Foto: Roser Gabriel

És tanta com t'agradaria?

Bé, jo puc venir si vull. Helsinki en el fons no està tan lluny, però a mi ja m'està bé venir per Nadal i per l'estiu.

Conserves la colla d'amics de la joventut?

Sí! N'hi ha que són al Pallars, altres que són més cap a la ciutat i n'hi ha també que estan a fora.

Has assistit a sopars de generació?

Sí, n'havíem fet, però no cada any. Tot i així és com un costum. De vegades no hi pots anar perquè l'any que el van fer jo era aquí a Helsinki i no hi vaig poder anar.

Havies portat als teus amics de fora aquí?

Vaig portar gent de Helsinki i d'altres parts del món. Quan ets aquí coneixes a altra gent, i al Pallars hi vaig dur una amiga meua que és alemanya, un amic d'Eslovènia, una finesa... quan els vaig portar al Pallars els hi va semblar un lloc molt maco. Es van sorprendre una mica amb el paisatge, perquè els hi va agradar molt.

Quina percepció creus que tenien del Pallars abans de venir?

No sé exactament quina en tenien, però sí que sembla que quan penses amb Espanya ja et venen al cap el toros i la platja. Jo sempre dic que sóc de Catalunya, però s'imaginen més aviat Barcelona. Llavors els hi dic que també hi ha els Pirineus i més o menys quan els hi descrius es poden fer una idea.

I un cop hi venen, canvia?

Imagino que llavors s'adonen de què és el Pirineu. Normalment quan els porto al Pallars el primer que veuen és Barcelona, però després, quan arriben, veuen que és molt diferent. Entre els paisatges del Pallars i la ciutat no hi ha res en comú. Veuen una mica les diferents parts que té Catalunya i queden sorpresos pel contrast.

Com vendries el Pallars als de fora?

El Pallars és un lloc molt tranquil i amb uns paisatges inimaginables. És a prop de la naturalesa, amb un contacte directe amb ella, i un lloc perfecte per inspirar-se.

Com t'informes del dia a dia de la comarca?

Bé, la veritat és que jo no m'informo gaire, estic bastant aïllada del món.

Quina referència dones quan et pregunten d'on ets?

Primer dic que sóc de Catalunya i, si no ho saben, dic Barcelona. Llavors especifico i els hi dic que sóc d'un poble del Pirineu de Catalunya.

Tornaràs quan acabis el màster?

Sí, per què no? No sé què passarà perquè visc bastant al dia a dia. Aquí aprenc moltes coses, però m'agradaria poder-les aplicar també al Pallars algun dia.

Què necessita el Pallars per acabar amb la diàspora?

Bé, jo penso que primer la gent ha de marxar.

Per què?

Doncs perquè has de conèixer món, és una cosa molt important. Això no vol dir que després no puguis tornar. Jo trobo molt enriquidor poder marxar per tenir, després, la llibertat de decidir si tornar o no. Considero que és important veure què passa a fora de Catalunya, què s'hi pot aprendre de diferent, i tornar al Pallars per aplicar aquests coneixements i decidir com fer la teua

vida.

EL TEST DEL BON PALLARÈS

Un menjar pallarès:

Escudella

Una paraula palleesa que mantens:

Furro

Un indret del Pallars:

Puitavaca i Estany de la Mariola

Un pallarès il·lustre:

Josep Colom, perquè va portar l'acordió al Pallars

Un record:

Els moments amb el meu grup d'acordionistes del Pallars

El que més t'agrada:

Els paisatges i els amics

El que menys:

La poca comunicació

Un amic:

Només un? Diria la Laia, la meva cosina

Un/a professor/a:

Tere i Maria Àngels

Una festa major:

Surri i Altron

